

Beste,

Als ik dezer dagen naar mijn oranjerie rijd, loop ik over van zoete kwijl bij het voorbijfietsen van al die voortuinen met protserige kerstversieringen en kerstmannen die langs alle kanten van de huizen naar binnen willen kruipen. Zijn we dan echt kuddedieren in slechte smaak? Ach die rommel verdwijnt wel, maar wat blijft zijn de tuinen. Zijn die er beter aan toe? Niet beter of slechter dan de woningen waar ze bij horen.

Was het niet ene Renaat Braem, architect, die op het einde van de zestiger jaren schreef dat België het lelijkste land ter wereld was? Spijtig dat Vlaanderen vlak is want mocht je het vanop een heuveltop kunnen bekijken dan zou je vluchten, weg van wat je dan ineens te zien krijgt: huizen, stallen en koten, alles door elkaar met hier en daar wat restanten van een bos, een dreef, verbonden door jungles van maïsplantages.

Wanneer is het dan mis gegaan? Op het moment dat we onze stijl verloren zijn. Of beter gezegd wanneer we teveel stijl gekregen hebben: maar dan alle stijlen door elkaar. Vraag je eens af: waarom vinden we Brugge mooi, sommige andere binnensteden, begijnhoven, de verdwenen Wase hoeven, en bij uitbreiding Normandië, Cornwall, sommige Zuid-Franse dorpjes... Waarom maken we tuinreizen naar Groot-Brittannië? Omdat we in al die voorbeelden stijl aantreffen. Wat is stijl, of wat heeft stijl? Volgens mij alles wat eenheid heeft in verscheidenheid. Oud-Brugge is mooi omdat er veel verschillende huizen staan die allemaal volgens hetzelfde principe gebouwd zijn als variaties op hetzelfde type. De Cogels-Osylei, geen enkel huis is eender, maar men komt er wel van heinde en ver kijken naar de 'belle époque'. Het zal Beveren nooit te beurt vallen dat men rondleidingen zal geven in een wijk. Zo ook de tuinen van Kent en noem maar op... allemaal ontworpen en aangekleed rond éénzelfde thema, sfeer, gevoel. Daarin kunnen we ons al of niet thuis vinden. Ieder zijn of haar goed recht om te houden van een landelijke tuin, een klassieke tuin...

En bij ons: elke Vlaming maakt een tuin op zijn eigen wijze, zonder veel visie noch samenhang van materialen, vormgeving en functie. Professionele hulp is meestal niet nodig. De goede voorbeelden vinden we soms terug in de tuinen die meedoen aan de 'open tuindagen'. Toch missen wij als Vlamingen een herkenbare tuinstijl. Er is dus nog veel werk aan de winkel, ook voor Hortus. Tijd dus om daar eens grondig over na te denken. Waarom zouden we dat niet doen op Hof ter Saksen zelf. Bijvoorbeeld in het theehuis. Theehuis, zal je zeggen, waar staat dat? Wacht, het is er nog niet maar het zou er niet verkeerd staan. De plannen groeien nog. De verbinding van een theehuis met een Engelse landschapstuin is niet moeilijk te leggen.

Om het enthousiasme aan te wakkeren gaat in Hof ter Saksen een Chinese theeceremonie door. Niet zomaar een theekransje maar een gefundeerde sessie. Met de thee-plant vinden we onze bekende camellia terug. Volgens de boeddhistische legende zijn de eerste theebladeren ontstaan uit de oogleden van de mediterende Bodhidharma, de Indiase monnik die het Zenboedhisme omstreeks 500 n.C. in China introduceerde. (Een van de vele mooie ontstaanslegenden van de thee.) De Chinese theeceremonie vond oorspronkelijk plaats in een tuin, waarin het theehuis staat, in een contemplatieve sfeer waarin harmonie, eerbied en rust vooropstaan, en volgens een nauw omschreven etiquette. Het daarbij ervaren gevoel van rust en zuiverheid werkt door in het dagelijks leven van de deelnemers.

De Chinese dichter *Lu Tung* schreef over het thee-drinken:

"Bij het vijfde kopje ben ik gezuiverd, het zesde roept mij tot het rijk der onsterfelijken. Het zevende kopje - och, ik kan geen volgend kopje meer drinken. Ik voel uitsluitend de adem van een koele wind in mijn mouwen opstijgen. waar zijn de eilanden van de Gezegende Horaisan? Laat deze zoete bries mij daarheen voeren".

Allen daarheen dus, maar laten we de eilanden van de gezegende Horaisan iets dichterbij zoeken!

